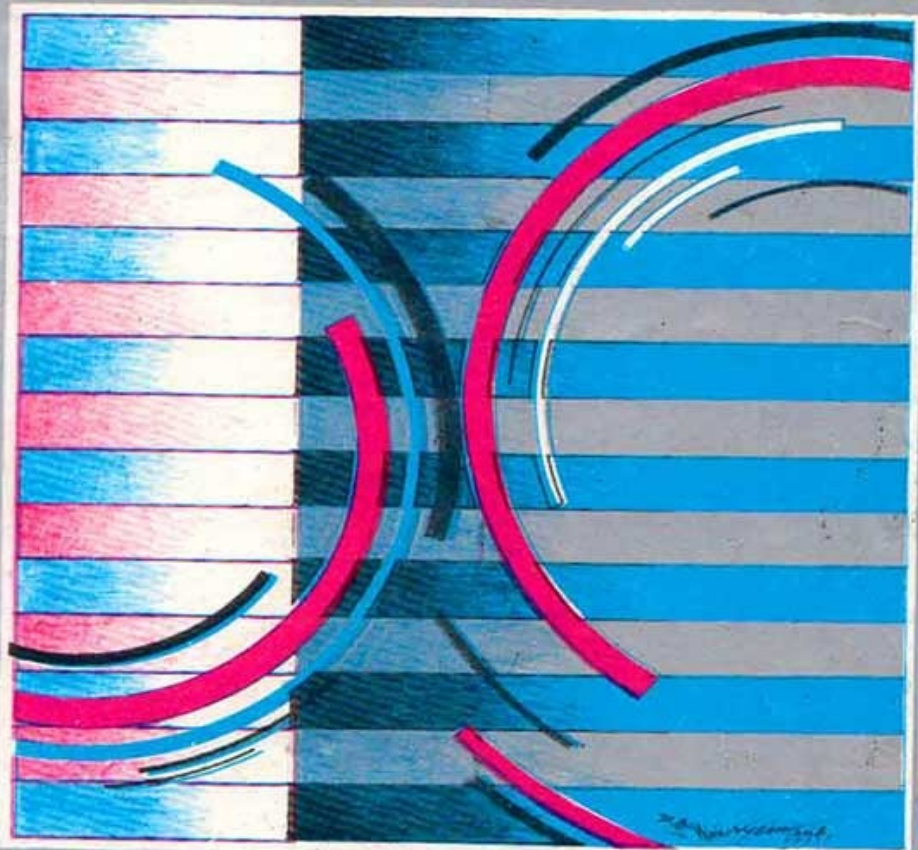

အတွေး အမြင် စီစဉ်

အတွေးအမြင်

အသစ်ခေါင်းကြီးများ

ဆရာအောင်သင်း၏ အမှာ

ဤ “အတွေ့ :အမြင် ဒဏ္ဍာရီကြီးများ” စာအုပ်တွင် ပါဝင်သော ခေါင်းကြီးပေါင်း တစ်ရာအနက် နောက်ဆုံး ခေါင်းကြီး ဖြစ်သည့် “ရာပြည့်ဥဒါန်း” တွင် ဤသို့ ရေးထားသည်ကို တွေ့နိုင်ပါသည်။

“အတွေ့ :အမြင် စတင်ထုတ်ဝေစဉ်က စီစဉ်သူများ ၏ ဦးတည်ချက်တွင် ‘မိမိ ဦးနှောက်ကို အသုံးပြု၍ ဆင်ခြင်တုံတရားဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လိုသူများ အတွက်’ ဟူ၍ ပါရှိခဲ့ပါသည်။ ယခုကိုးနှစ် ကျော် ဆယ်နှစ် အတွင်း : ချင်းနင်းဝင်ရောက်လာသော အခါသမယ၌ လည်း ကျွန်ုပ်တို့သည် (က) မိမိ၏ ဦးနှောက်ကိုအသုံးပြုရန် နှင့် (ခ) ဆင်ခြင်တုံတရား ဖွံ့ဖြိုးတက်စေရန် ဆက်လက်နှိုးဆော်ပေးဦးမည် ဟု ယုံကြည်နေပါသည်။”

ထိုပုဒ်ညာဉ်ကို ဖတ်ကြည့်လိုက်ရုံနှင့် ပင် ဤစာအုပ်တွင် တွေ့ရမည့် စာမျိုးအစားကို မှန်းကြည့် နိုင်ပါသည်။

ဤစာများ ကိုရေး ခဲ့သည်မှာ တစ်ထိုင်တည်း ရေး ခဲ့သည်မဟုတ်၊ တစ်လတည်းရေး ခဲ့သည်မ ဟုတ်၊ တစ်နှစ် တည်း ရေး ခဲ့သည်မဟုတ်။ ကိုးနှစ် ဆယ်နှစ် ခန့် ရေး လာခဲ့သော စာများ ဖြစ်သည်။ ရေး ရာ၌ လည်း ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်ထားပြီး ဘာအကြောင်းကို ရေး လိုက်မည် ဟူသော သတ်သတ် မှတ်မှတ် ပန်းတိုင် ရှိခဲ့သည်မဟုတ်။ အတွေ့ :အမြင် ဆင်ခြင်တုံတရားဆိုသည့် ယေဘုယျပန်းတိုင်သာ လျှင် ရှိခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် မြင်သမျှ တွေ့သမျှ လောကအတွေ့ .အကြုံကို (ဆရာ မောင်ထင်ပြောသလို) ဝိပဿနာစင်ပြီး ဆင်ခြင်တုံတရားကို ရေး ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် “အတွေ့ .အကြုံ” ကို အခြေခံသော “အတွေ့ :အကြုံ” များ ကို စာဖတ်သူအား ဝေမျှထားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ အတွေ့ .အကြုံကလည်း ကိုးနှစ် ဆယ်နှစ် လောက်အတွင်း : စာရေး သူ၏ စိတ်ကို ဖမ်းစားလာသမျှ အတွေ့ .အကြုံများ ဖြစ်လေသော ကြောင့် အကြောင်းအရာတွေ ကလည်း မျှဝေလှသည်။ ကွန်ပျူတာ

အကြောင်းလည်းပါသည်။ ကမ္ဘာ့လူဦးရေအကြောင်းလည်းပါသည်။ ဗီဇနှင့် ပတ်ဝန်းကျင် အကြောင်း လည်းပါသည်။ အနုပညာအကြောင်းလည်းပါသည်။ သိပ္ပံအကြောင်းလည်း ပါသည်။ လူ့လောကတစ် ခုလုံးကအကြောင်း စုံနေအောင်ပါသည်ဟုပင် ဆိုရမလို ဖြစ်နေလေတော့သည်။

ခေါင်းကြီးများ ဖြစ်သည့်အတိုင်း အခြားအခြားသော ဆောင်းပါးလို စာမျိုးကဲ့သို့ အကျယ်တဝင့် သာဓကတွေ ၊ ပြယုဂ်တွေ ဝေဝေဆာဆာနှင့် ရေး ထားသည် တော့မဟုတ်၊ တိုစိတိုစိနှင့် အပိုမရှိအောင် ရေး ထားသည့် စာမျိုး ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း “တို” ပါလျက် “စေ့” နေအောင် ရေး ထားသည်ကို လည်း သတိပြုမိကြပါလိမ့်မည် ။ သာဓက၊ ပြယုဂ်များ ကို ခြုံခြုံစွာ ထည့်သွင်းရသော စာမျိုး ဖြစ်ပါလျက် အလွန်လိုအပ်သည့် အခါမျိုးတွင် လည်း ကတ်သတ် ညှပ်ပြီး ကျစ်လျစ်စွာ သွင်းထားသည်ကိုလည်း တွေ့ ရပါသည်။

ဥပမာ - “ဆိုခဲ့စေ မြစေ” ဟူသော ခေါင်းကြီး၌ လူမှု ဆက်ဆံရေး နယ်ပယ်တွင် စကားကို သတိ ထား ပြောဆိုသင့်ကြောင်း၊ ပြောမိသော စကား၊ ထားမိသော ကတိကိုလည်း ထိန်းသိမ်းကြောင်း စသည် တို့နှင့် ပတ်သက်၍ ရာဇဝင်မှသာဓကကို ထည့်သွင်းလိုက်သည်မှာ အကွက်သင့်လှပေသည်။ ကြည့်ပါ -

ပုဂံခေတ်က နရပတိစည်သူမင်းသည် အမတ်အောင်စွာ အား နောင်တော် ကို လုပ်ကြံခိုင်းပြီး အထမြောက်လျှင် မရီးတော် တစ်ပါးနှင့် ထိမ်းမြားပေးမည် ဟု ကတိစကားရှိခဲ့သော် ငြားလည်း အထ မြောက်ပြီးသည့်နောက် စကားမတည်သဖြင့် ငအောင်စွာ က တံတွေ :ထွေး၍ ရှုတ်ချရာ ငအောင်စွာ ကို ကွပ်မျက်ခဲ့ရသည်။ အနန္တသူရိယအမတ်ကြီးကို သတ်စေအမိန့်ပေးသူမှာ လည်း ၎င်းနရပတိစည် သူမင်းပင် ဖြစ်သည်။ မျက်ဖြေလင်္ကာဖတ်ရပြီး လက်လွန်ပြီးမှ လွတ်စေဟုဆိုသူမှာ လည်း ထိုမင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် နရပတိစည်သူမင်း (၁၁၇၄-၁၂၁၁)သည် ယခုနှစ် ပေါင်း ၈၀၀ခန့်ကြာသည့်တိုင် အောင် စကားမတည်သော မင်းအ ဖြစ် ရာဇဝင်တင်ခံနေရသည်။

ထိုကဲ့သို့ တိုတိုနှင့် ထိမိသော သာဓက ကလေးများ ကို တွေ့ ရတတ်သလို
ယေဘုယျလောက အမြင်များ ကို မထင်မှတ်သော ရှုထောင့်မှ
လှမ်းပြီးထောက်ပြလိုက်သည်တို့ကိုလည်း နှစ်သက် စွာ ဖတ်ရပါလိမ့်မည်။ ဥပမာ -
“သိခြင်းဒုက္ခ” ဆိုသော ခေါင်းကြီးတွင် ရေး ထားပုံကိုကြည့်ပါ။ ဗဟုသုတ အကြားအမြင်များ
ခြင်းသည် အလွန်ကောင်းသည်။ ရှာဖွေဆည်းပူးအပ်သည် စသည်အားဖြင့်
ယေဘုယျလောကအမြင်ကို ထောက်ခံပြောဆိုလိုက်ပြီးနောက် “သိတိုင်းကောင်းသလော” ဟု
မေးခွန်း ထုတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ စက်ဆုပ်စရာ၊ ရွံ့စရာတို့ကိုမူ မသိရလေ၊ မမြင်ရလေ
ကောင်းလေဟု ဆိုလျက် -

သို့ဖြစ်ရကား လောဘ၊ ဒေါသ ဖြစ်စရာ၊ ကြောက်စရာ၊ လန့်စရာ၊ ရွံ့စရာ
စက်ဆုပ်စရာ အနီ ဌာရုံများ စွာ ဖြွမ်းတီးနေသော လူ့ပတ်ဝန်းကျင် နယ်ပယ်အချို့နှင့်
စပ်လျဉ်း၍ မသိခြင်းသည် သော ကောင်းဝေးနေထိုင်ရေး အတွက် အထောက်အပံ့ပင်
ဖြစ်ချေသည်။ လူမှု ဆက်ဆံရေး လောက၌ မဟုတ်မမှန်လီဆယ် လုပ်ကြံပြောဆိုမှု များ ၊
တရားလက်လွတ်လုပ်ဆောင်မှု များ ကို မျက်မှော က်ပြုရ၍ သိနေရခြင်းသည်
ဆင်းရဲဒုက္ခတစ်မျိုးပင် ဖြစ်ချေသည်။ ထို့ကြောင့် ဗဟုသုတအကြားအမြင်များ ခြင်း (တစ်နည်း)
သိခြင်းသည် ယေဘုယျအားဖြင့် ကောင်း၏ ။ သို့ ရာတွင် သိတိုင်းလည်း မကောင်း ဟု
ခြွင်းချက်ပြုအပ်ပေသတည်း။

ဤသို့သော နှစ်သက် စရာကလေးများ ကို ဤစာအုပ်တွင် တွေ့ နိုင်ပါသည်။
သို့သော်လည်း အထက်တွင် ပြောခဲ့သလို တိစိတိစကလေးများ သာ ဖြစ်သော ကြောင့်
“အတွေ့စကလေးများ ” ဟု ကျွန်တော် ဆိုလိုက်ချင်ပါသည်။ စာဖတ်သူကို ဆက်ပြီး တွေ့
စေချင်သော ကြောင့် အစပျိုးလိုက်သည် နှင့် တူနေသေးတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ဤစာအုပ်သည်ဖတ်မိလျှင် လက်ကမချချင်အောင် ကောင်းသည့်
စာအုပ်မျိုးမဟုတ်၊ တစ်ပုဒ်ဖတ်လိုက်မိရင် နောက်တစ်ပုဒ် ဆက်မဖတ်ချင်အောင် ကောင်းသည့်
စာအုပ်မျိုး

ဟု ညွှန်းရမည် ကဲ့သို့ပင် ဖြစ်နေပေတော့သည်။ ဖတ်လိုကောင်းသည့်

စာအုပ်မျိုးမဟုတ်။ တွေ့လို့ကောင်းသည့် စာအုပ်မျိုးသာ ဖြစ်ချေသည်။ တစ်ပုဒ်ဖတ်လိုက်၊ ပြန်ချထားလိုက်၊ ဆက်တွေ့လို့က် ဤသို့ ဖြစ်ရန် ရည်ရွယ်ပြုစုထားသော စာအုပ်မျိုး ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် အဖို့မှာ တော့ဖြင့် ကျောင်းဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည့်အတိုင်း ကိုယ့်တပည့်များ ကိုသာ ပြေးပြီးသတိရလိုက်မိသည်။ အခြေခံအထက်တန်းစာမေးပွဲကို ဖြေဆိုကြမည့် ကျောင်းသားများ အဖို့ ဤစာအုပ်ကို သေသေချာချာဖတ်၊ မှတ်၊ စဉ်းစားကြမည် ဆိုလျှင် “အတွေ့ : စာစီစာကုံး” အကောင်းစားတို့ကို မုချရေး နိုင်လာကြလိမ့်မည် ဟု တွေ့မိလိုက်ပါသေးသည်။

အခန်း(၁)

အပြစ်အကျိုး ခွဲခြားနိုင်ခြင်း

ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံဟူသော ကံသုံးပါးအနက် လူသည် မနောကံတည်းဟူသော တွေ့မှု (စဉ်းစားဆင်ခြင်ကြံဆသည့်အလုပ်)ကို အလှိုင်ဆုံးလုပ်ပြီးမှ ဝစီကံနှင့် ကာယကံတည်းဟူသော နှုတ်မှု ကိုယ်မှု တို့ကို ပြုဆောင်ကြစမြဲ ဖြစ်သည်။

မနောကံသည် ပါဠိသက်စကား ဖြစ်၍ (မနောကမ္မ၊ မနော-စိတ်၊ ကမ္မ-အမှု) စိတ်ဖြင့် ကြံစည်မှု (တစ်နည်း) တွေ့မှု ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ စိတ်ဆိုသည်မှာ သက်ရှိသတ္တဝါများ ၌ ရှိသည့် သိတတ် ကြံတတ်သော သဘောကိုဆိုသည်။

သိတတ်ကြံတတ်သော စိတ်ဖြင့် လူတို့သည် တွေ့တောဆင်ခြင်ကြသည်။ အတွေ့မှန်လျှင် အပြောမှန်သည်။ အတွေ့မှန်လျှင် အလုပ်မှန်သည်။ အချို့လူတို့ အတွေ့တခြား၊ အပြောတခြား၊ အလုပ်တခြား ဖြစ်တတ်သည် ဆိုခြင်းမှာ 'သတိ' မရှိ၍ ဖြစ်သည်။ သတိဟူသည်မှာ ပါဠိစကားပင် ဖြစ်ပြီး၊ အောက်မေ့ခြင်း၊ အမှတ်ရခြင်းဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။

'သတိနှင့် အရှိ၊ သတိမြဲမြဲ၊ ကြံရာမလျော့ရာ၊ မပေါ့လာတည့်ဟု တွင်သင်းတိုက်ဝန် မဟာစည်သူက မဟာဇနကပျို့ (၁၁၆၀)တွင် ဖွဲ့ဆိုခဲ့သည်။

ရှင်တော် ဗုဒ္ဓကလည်း 'ချစ်သားရဟန်းတို့ မမေ့မလျော့သော သတိနှင့် နေကြကုန်လော့' ဟု ဆုံးမတော် မူခဲ့၏ ။

သတိနှင့် သမာဓိသည် ဆက်စပ်လျက်ရှိသည်။ ပါဠိစကားပင် ဖြစ်သော 'သမာဓိ' ဟူသည်မှာ အာရုံတစ်ခုတည်း စိတ်တည်ခြင်းဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ သမာဓိနှင့် သတိသမ္ပဇ၈် ဟူသော စကား ရပ်များ သည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ အဖို့ နားယဉ်နေသော စကားရပ်များ ဖြစ်သည်။ သတိသမ္ပဇ၈် ဆိုသည်မှာ မမေ့မလျော့သော ဉာဏ်အဆင်ခြင်ကို ဆိုလိုသည်။

အာရုံထွပြားမှု မရှိဘဲ သတိဖြင့် ဆင်ခြင်လျှင် 'ပညာ'တည်းဟူသော အသိဉာဏ်ကို ရသည်။ ပညာဟူသည် ဆည်းပူးယူရသော အသိဉာဏ် ဖြစ်၏ ။ 'ပညာဟူသော

ကား အပြစ်အကျိုး ခွဲခြမ်းနိုင်ခြင်းဉာဏ်တည်း' ဟူ၍ လည်း ရှင်မဟာသီလဝံသက ပါရာယနဝတ္ထု(၈၃၆ ခု)တွင် ဖွင့်ဆို ခဲ့သည်။

ဤတွင် မနောကံတည်းဟူသော စိတ်ဖြင့် ကြံစည်မှု အတွင်း : ပညာစခန်းသို့ တက်လှမ်းနိုင် ရေး အတွက် သမာဓိနှင့် သတိသမ္ပဇဉ်တို့သည် မလွဲမသွေလိုအပ်ကြောင်း နှလုံးသွင်းရပေမည် ။

သမာဓိနှင့် သတိသမ္ပဇဉ်ယှဉ်၍ ဆင်ခြင်ကြံဆခြင်းမှ ရရှိလာသော ဉာဏ်ပညာကို အသုံးပြုလျက် နှုတ်ဖြင့် ပြောဆိုခြင်း၊ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဆောင်ရွက်ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်လျှင် အမှန်သို့ ထုတ်ချောက်ရောက်မည် မှာ မူချဖြစ်သည်။

လက်တွေ့ တွင် လူတို့သည် အမှန်ထက်အမှားကို ပို၍ များများ ပြုမိနေကြသည်။ အကျိုးရလဒ်များ ထွက်ပေါ်လာသော အခါ မှားလျှင်မှားကြောင်းကို သိကြသည်။ သို့သော် အမှားကို မှားမှန်းသိရုံဖြင့် မပြီးသေးချေ။ အမှန်သည်ဘာလဲဟု သိမြင်ဖို့က အရေးကြီးလှသည်။ 'အဝိဇ္ဇာ ပိတ်ကာဆို၊ မိစ္ဆာမျိုးပြင်ပြင်' ဟု မဟာဂီတဦးပြုံးချိုက 'တေးဘုမ္မာ' သီချင်းကြီးတွင် ရေး စပ်သတိ ပေးခဲ့သော အဝိဇ္ဇာသည် ဤလောကလူသားတို့အဖို့ ကြီးစွာသော ရန်သူနံပါတ်တစ်ပင် ဖြစ်သည်။ အဝိဇ္ဇာဟူသည်ကား အမှန်ကို မသိမမြင်သော မောဟတည်း။

အမှန်ကို မသိမမြင်ခြင်းသည် လောက၌ အဆိုးရွားဆုံး ဖြစ်၏ ။ အမှန်ကို သိမြင်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်ရေး မှာ ဤလောကလူသားတို့၏ တာဝန်ပင် ဖြစ်သည်။ အမှန်ကိုသိမြင်အောင် အသိဉာဏ်ပညာရှိဖို့ လိုသည်။ အပြစ်နှင့် အကျိုးကို ခွဲခြမ်းနိုင်သော ဉာဏ် ဖြစ်သည့် ပညာကို သမာဓိနှင့် သတိသမ္ပဇဉ် ယှဉ်၍ ဆည်းပူးလေ့လာခြင်း၊ ဆင်ခြင်ကြံဆခြင်းဖြင့် သာ ရရှိနိုင်သည်။

ဤအတွေးအမြင်စာအုပ်မှ ခေါင်းကြီးများ သည် ဖတ်ရှုမိသူများ အဖို့ ထိုထိုသော အသိဉာဏ် ပညာ ရရာကြောင်း အထောက်အပံ့ ဖြစ်စေမည် ဟု ယုံကြည်ပေသည်။

အတွေး : အမြင်

အခန်း(၂) ဗီဇနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်

လူတို့၏ ယဉ်ကျေးမှု သည် ဗီဇနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ဆက်စပ်လျက်ရှိသည်။ လူသည် မိခင် ဝမ်းမှလွတ်မြောက်လာပြီးနောက် လူမှု အဖွဲ့အစည်းသို့ စတင်ဝင်ရောက်လာသော အခါ လူ့အဖွဲ့ အစည်း၏ ယဉ်ကျေးမှု ဆိုင်ရာကို ပညာရပ်နှစ် မျိုး သင်ကြားကြရသည်။ ထိုနှစ် မျိုး 'ဗီဇပညာနှင့် ပုံ သွင်းပညာ' တို့ ဖြစ်သည်။

ယဉ်ကျေးခြင်းဆိုသော စကားနှင့် ပတ်သက်၍ ဖွင့်ဆိုချက်မှာ လူသားတို့၏ စွမ်းရည်တိုးတက်လာခြင်း၊ စိတ်ပိုင်းရုပ်ပိုင်းနှင့် အမြင်ပိုင်းဆိုင်ရာတို့ အလေ့အကျင့်နှင့် အတွေ့အကြုံတို့ ကြောင့် တိုးတက်လာခြင်း၊ လူမှု အဖွဲ့အစည်း၏ ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံစသော အတတ်ပညာရပ်များ တတ်ကျွမ်း သိမြင်လာခြင်း၊ အခြေအနေစသည်ဖြင့် ဖွင့်ဆိုပါသည်။

ထို့ကြောင့် လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွင်း၌ ပါဝင်သော လူသားသည် ကလေးဘဝမှစ၍ အိုမင်း သည်အထိ အထက်ပါ ဗီဇပညာနှင့် ပုံသွင်းပညာတို့ကို သင်ယူအသုံးပြုကြရတော့၏ ။

ဗီဇပညာဆိုသည်မှာ လူတို့၏ ဗီဇအရ ပါဏဗေဒ၊ ဇီဝဗေဒ ဖြစ်စဉ်အတိုင်း ငိုခြင်း၊ ရယ်ခြင်း၊ အသက်ရှူခြင်း၊ စားသောက်ခြင်း (အသက်ရှင်ရန်အတွက်သာ)နှင့် အညစ်အကြေးစွန့်ခြင်း စသည် တို့ ဖြစ်၏ ။ ထိုဗီဇပညာသည် အထူးတလည် သင်ကြားရန် မလိုဘဲ ဗီဇ၏ သိစိတ်က စေ့ဆော်ပေးခြင်းဖြင့် ပင် အသက်ရှိသတ္တဝါတိုင်း ဆောင်ရွက်နိုင်သော ၊ ဆောင်ရွက်သော ဖြစ်စဉ် ဖြစ်၏ ။

ပုံသွင်းသော ပညာကား လူနှင့် လူ့ပတ်ဝန်းကျင်တို့၏ ထိတွေ့မှု ပင် ဖြစ်၏ ။ လူသည် သူ့ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် လျော်ညီအဆင်ပြေစွာ လူသားပီသစွာ နေထိုင်နိုင်ရန် ထိုပုံသွင်းပညာကို သင်ယူ ရ၏ ။ မွေးဖွားပြီးနောက် ထတတ်ထိုင်တတ်အောင်မှအစ အသံထွက်ရွတ်ဖတ်ခြင်း၊ ပြောဆိုခြင်း၊ ဆက်ဆံခြင်း၊ ပညာသင်ယူခြင်း စသည်ဖြင့် အဆင့်ဆင့်ကို သင်မှန်းမသိ သင်ခြင်းနည်းနှင့် သင်မှန်းသိသော သင်နည်းတို့ အပါအဝင်

အားလုံး ဖြစ်၏ ။

ထို့ကြောင့် လူသည် လူပီသစွာ နှင့် လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွင်း : နေထိုင်ရေး အတွက် ပုံသွင်းယူ ရသော အခါ ပတ်ဝန်းကျင်သည် အရေး ပါလာသည်။ လူနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်၌ သက်ရှိပတ်ဝန်းကျင်နှင့် သက်မဲ့ပတ်ဝန်းကျင်တို့ပါဝင်ရာ သက်မဲ့ပတ်ဝန်းကျင်ထက် သက်ရှိပတ်ဝန်းကျင်သည် လူသားအဖို့ ပို၍ အရေး ပါ၏ ။ သက်ရှိပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူနှင့် လူ၏ ဆက်ဆံရေး သည် ပို၍ အရေး ပါ၏ ။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် တွေ့ :ခေါ်မြော်မြင်တတ်သော သတ္တဝါအချင်းချင်း ဆက်ဆံရသော ကြောင့် ပင် ဖြစ်၏ ။

'အတွေ့ :အမြင်' စာအုပ်သည် လူတို့၏ (ဝါ) လူ့အဖွဲ့အစည်းထဲမှ လူ ဖြစ်သော စာရေး ဆရာ တို့၏ တွေ့ :ခေါ်မြော်ပြင်သမှု အတွေ့ :တို့ကို ထင်ဟပ်ထားသည့် ပုံရိပ် ဖြစ်၏ ။ ထိုပုံရိပ်သည် ပုံသွင်း ပညာတွင် တင်နွယ်ငင်တစ်စင်ပါဆိုသလို ပါဝင်နေလိမ့်မည် ဟု ယုံကြည်သည်။

ထို့ကြောင့် စာဖတ်သူသင်၏ ဗီဇအသိစိတ်နှင့် ပုံသွင်းသင်ယူလာသော သိစိတ်တို့သည် အခြားသော ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သည့် ထိုစာရေး ဆရာ ဗီဇသိစိတ်နှင့် ပုံသွင်းသင်ယူလာခြင်းမှ ဖွံ့ဖြိုးလာသော တွေ့ :ခေါ်မြော်မြင်မှု အတွေ့ :ပုံရိပ်တို့ မည် သို့ ကူးလူးဆက်ဆံကြသည်ကို ပြန်လည်ဆန်းစစ် ကြရန် ကျွန်ုပ်တို့က တိုက်တွန်းလိုသည်။

အတွေ့ :အမြင်

စာစဉ် ၃၊ ၁၉၈၅၊ ဖေဖော်ဝါရီလ